

[Ole M. Nielsen]

i nogle århundreder uden krav om hund, så man kunne måske lave en handel om, at man kun krævede hund, når jagten foregik i vådområder – jeg kan se det hensigtsmæssige i det tilfælde – men at det ikke var påkrævet, hvis man gik på harejagt og i det hele taget på jagt på landbrugsjord eller i skoven.

Angående snakken om musvåger har ministeren vel forstået mit ønske. Jeg talte egentlig om mulighederne for en regulering inden for reglerne, og det må vel være her, det hører hjemme, også hvis man skal lave handlingsplaner. Det var jo faktisk det, jeg efterlyste; jeg mener ikke, at man skal ophæve fredningen af rovfuglene osv. Men man kan måske nok sige, at det er lidt groft, at landbruget i mange, mange år er blevet beskyldt for at udrydde agerhøns ved for kraftig anvendelse af giftmidler osv., mens musvågerne nok må have lov at udrydde agerhønsene. Det må altså være rimeligt, at man indfører en handlingsplan eller giver mulighed for en regulering på sådanne områder.

Og så vil jeg gerne anfægte ministerens opfattelse af, at 220 kr. i afgift er et lavt beløb, når vi samtidig sørger for, at der er en god vildtbestand. Jeg tror, det var noget i den retning, ministeren sagde. Det er jo netop den lille mand på landet – altså husmanden og gårdmanden – som vi kan takke for, at der er gode jagtmuligheder. De allerfleste landmænd er virkelig gode imod vildtet.

Og som jeg også beskrev, er der mange af dem, der går meget lidt på jagt, og så er 220 kr. for en enkelt hare faktisk en ganske høj pris, samtidig med at man plejer det vildt, som i mange tilfælde bliver skudt af andre, året igennem. Derfor er jeg absolut imod, at man hæver jagttegnsgebyret, så må man finde andre afgiftsmuligheder hos de jægere, som ofrer i tusindvis af kroner på jagtleje og udstyr og det, man i øvrigt skal have efter jagten – som jo også er ganske udmærket. Men den lille mands jagt vil jeg meget gerne gå ind for.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Helge Sander):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Miljø- og Planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 66:

Forslag til lov om ændring af en række miljølove. (Grønlands hjemmestyres kompetence vedrørende havmiljø m.v.).

Af miljøministeren (Per Stig Møller).
(Fremsat 28/10 92).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Rosing (S):

Dette forslags hovedformål, som i øvrigt er i overensstemmelse med det grønlandske hjemmestyres ønsker, er at overføre havmiljøkompetencen vedrørende søterritoriet ud til 3 sømil fra basislinien til hjemmestyret, mens havmiljøkompetencen vedrørende det resterende område ud til 200-sømilegrænsen forbliver hos rigsmyndighederne.

Baggrunden for forslaget er, som nogle vil kunne huske, de problemer, der opstod i forbindelse med dumpningen af affald fra den nu nedlagte bly- og zinkmine Maarmorilik i nærheden af Uummannaq i det nordlige Grønland.

Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger om forslaget, men jeg vil dog ikke undlade at udtrykke vores tilfredshed med, at staten bibeholder sit ansvar for havområdet uden for 3-sømilegrænsen ud til 200-sømilegrænsen og ligeledes sin forpligtelse til at afholde alle fornødne udgifter i tilfælde af omfattende olie- og kemikaliefurening.

Det er værd at bemærke, at råstofområdet som helhed er undtaget fra miljø- og havmiljølovgivningen og undergivet Energiministeriets ressort. Jeg vil godt i den forbindelse have lov til at udtrykke en vis skepsis over for den ordning, en skepsis som også allerede er blevet udtrykt fra Grønlands side over for de danske rigsmyndigheder. Det er efter vores mening betænkeligt, at den myndighed, der udsteder